

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Incarnatio Mystica Sive Christiformitas

Roger, Nicolaus

[Erscheinungsort nicht ermittelt], Anno MDCLXXXIV.

Cap. VI. Christiformitas cum Iesv abscondito in oratione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37940

PARS SEPTIMA
querulis clamoribus , propriæque
turpitudinis aspectu exterriti fugi-
mus ad turbas. Et ubi sumus quando
nec Jesu, nec nobis præsentibus sumus ?
Duc, ô Domine Jesu, animam meam
tecum in solitudinem, & loquere ei
ad cor, ut neminem in omnibus vi-
deat, nisi solum JESUM.

C A P U T V.

*Christiformitas cum IESU abscondi-
to in Oratione.*

§. I.

Q Uanam fuit maxima Jesu infan-
tis in utero, quæ pueri, quæ ado-
lescentis, ac juvenis, quæ tot annos
absconditi occupatio ? fallor si ma-
jor ulla fuit, quàm oratio. Vacabat
& videbat, quoniam suavis est Domi-
nus. In templo corporis sui quid fa-
ceret anima sanctissima ? orationem
suam in sinu suo ad Verbum, ad Pa-
trem converteret. Domus ejus corpus
ejus, domus orationis. An hoc ipsum
significavit, quod in templo rema-

M 7

nens

nens dixit: in his quæ Patris mei sunt, oportet me esse? Quomodo zelabat orationem, quem zelus domûs orationis comedit, & (quod aliàs contingit nunquam) mitissimum flagello armavit. Fractus diurnis negotijs pernoctabat in oratione Dei, factus in agonia prolixius oravit, etiam pro transgressoribus in cruce rogavit: Nimirum semper oravit, & nunquam defecit, ac ne momento quidem seu vigil, seu dormiens in victum ab oratione animum relaxavit. Quanto opere illam nobis commendatam voluit, ad quam continuo exemplo, adhortatione crebrâ, dictato etiam orandi modo nos informavit? Hanc scilicet nobis patrimonij loco reliquit thesaurorum divinorum clavim, ut quod est imbecillibus pullis ac infantibus clamosa vox, hoc sit nobis semper infirmis egenisque oratio, ad invocandam parentem optimam Dei providentiam. Esto nobis perpetua divini auxi-

auxilii necessitas, ut perpetua sit oratio. Magnum planè beneficium, magna illa necessitas, qua compellimur mendici Dei continenter accedere ad Deum & illuminari, ipsoque accessu ad summum bonum nostrum perfici. Aurea catena illa necessitas, qua nos Deus sibi devinctos tenet, ne recedamus ab illo, recessuq; ipso deficiamus. Duplex cordis Christiformis motus ad Deum oratio, qua spiritum attrahendo respirat, & gratiarum actio qua spiritum auctori suo remittendo aspirat. Oratio denique cor levat in cœlum ne putrescat in terra. Quocumque se illud converterit, in terrenis rebus amaritudinem invenit: unde dulcescat non habet, nisi orando levet se ad Deum, quoniam tu Domine suavis & mitis. Verum ô miseriam cordis humani! sic aggravatur pondere terrenæ inhabitationis, ut vix possit in cœlum assurgere. (a) Ad ipsum Deum cogi-

M 5

tan-

(a) Aug. Psal. 102.

276 CHRISTIFORMITAS,
tandum sicut dignum est ab homine
cogitari Deum quanta impediunt?
quanta revocant, quanta à sublimi in-
tentione detorquent? quanta inter-
pellant? quæ turba phantasmatum?
qui populi suggestionum? totum hoc
in corde humano tanquam de vermi-
bus hujus corruptionis scatet.) (b) At-
tendat quisq; quanta aguntur in cor-
de humano, & quemadmodum ipsæ
plerumque orationes impediuntur
vanis cogitationibus, ita, ut vix stet
cor ad Deum suum: vult se tenere ut
stet, & quodammodo fugit à se, nec
invenit cancellos quibus se includat
aut obices, quibus retineat avolatio-
nes suas & vagos quosdam motus, &
stet jucundari à Deo suo. Vix est ut
occurrat stabilis oratio inter multas
orationes. diceret unusquisq; contin-
gere sibi & alteri non contingere, nisi
inveniremus in scripturis Dei David
orantem quodâ in loco & dicentem:

Quo-

Quoniam inveni Dñe cor meum ut orare ad te. Invenire se dixit cor suum, quasi soleret ab eo fugere, & ille sequi quasi fugitivum, & non posse comprehendere & clamare ad Dominum. Quoniam cor meum dereliquit me. Sed tu Domine suavis & mitis, & multæ misericordiæ omnibus invocantibus te. Patitur mitis ista nostra, & expectat tamen à nobis orationem ut perficiat nos: & quando illi eam dederimus, accipit gratè & exaudit, nec meminit tantas, quas inconditè fundimus, & accipit unam, quam vix invenimus. Quis enim est homo, cum quo si amicus ejus cœperit colloqui, & noluerit ille respondere colloquutioni ejus, & iste viderit eum averti à se, & aliud loqui ad alium, quis est qui hoc ferat? Aut si fortè interpellas judicem, & constituas eum loco ut te audiat, & subito cum ad eum loqueris, dimittas eum, & incipias fabulari cum amico tuo. quando te tolerat? Et

tamen tolerat Deus tot corda precantium & diversas interim res cogitantium, omitto dicere & noxias, omitto dicere aliquando perverfas & inimicas Deo, nam ipsas superfluas cogitare, injuria est ejus, cum quo loqui cœperis. Oratio tua locutio est ad Deum. Quando legis Deus tibi loquitur, quando oras, cum Deo loqueris. Quotiescumque ante me stetisti (puta Deum dicere) tanta vana & superflua cogitasti. Quid tu ad ista aliud respondeas, nisi quia tu suavis es Domine ac mitis? Mitis es tolerans me, ex aegritudine defluo, cura & stabo, confirma & firmus ero, donec autem facias, toleras me, quia tu suavis es Domine & mitis, & multum misericors. Non enim solum misericors, sed & multum misericors. Abundat enim iniquitas nostra, abundat & tua misericordia.

§. 2.

AT multum misericors quidem es, sed invocantibus te. (a) Ecquid invocas o anima? Invocas quicquid amas, invocas quicquid in te vocas, invocas quicquid vis ut veniat ad te. Porro si Deum propterea invocas, ut veniat ad te pecunia, ut veniat ad te hereditas, ut veniat ad te secularis dignitas, illa invocas quæ vis ut veniant ad te: sed Deum tibi adiutorem ponis cupiditatum, non exauditorem desideriorum. Deus bonus est, si det quod vis. quid si malè vis? nonne erit tibi magis non dando misericors? Exauditur diabolus petens ire in porcos & Jobum tentare, non exauditur Apostolus, petens ut Angelus sathanæ recederet à se; exaudivit Deus, quem disponebat damnare, & non exaudivit eum quem volebat sanare. Nam æger petit multa à medico, non dat medicus, non exaudit ad voluntatem,

M 7

ut

(a) *Ibid.*

ut exaudiat ad sanitatem. Ergo medicum tuum pone Deum, pete ab illo salutem, & salus tua ipse erit: invoca Deum tanquam Deum, ama Deum tanquam Deum, illo nihil melius est, ipsum desidera, ipsum concupisce. Si verè Deum invocasti, certus esto, quia id fortè quod volebas temporaliter ideo non dedit, quia non tibi proderat. Nos nescimus quid oremus, sicut oportet, orat pro nobis spiritus Christi, & postulat cum gemitibus inenarrabilibus. Sit ipse nobis templum Dominus Jesus, petamus in nomine ejus, petamus ipsum. Sic oratio mea in sinu meo convertetur, cum in humanitate Christi, quæ veluti sinus maternus nobis admittendis patet precabor, quasi proximum, ut quasi fratrem nostrum sic complacebam de Christo meditans, Christum orans. Hæc mihi erit unio velut hypostatica oratio commerciumque continuum cum Christo Jesu. Hæc animam meam levabit ad
Do-

Dominum, ut mente quoad poterit ei
adhærescat sine continenter, at crebris
certè ignitisque orationum evi-
brationibus, perpetua verò prece
operosa quæ in ipsa operatione ex u-
nius Dei nutu desiderioque suscepta
consistit, ut vel sic saltem sine inter-
missione orem. Ita denique gloriam
Domini cogitatione ac opere specu-
lantes transformabimur, Christiforma-
bimur à claritate in claritatem,
tanquam à Domini spiritu animati.

C A P U T VI.

*Christiformitas cum Iesu abscondito
in Obedientia.*

S. I.

Siratione duce sinerent parvuli ita
se duci tractarique, ut quotidie
matris ad nutum reguntur, versantur
in omnem partem, fasciis stringuntur,
lactantur, nam illi Obedientiæ laude
excellerent: atqui Christus Jesus pru-
dens sciensque, licet infans infanti-
lem istam tractabilitatem habuit, Pa-
tri